



## ROZSUDOK

### V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu : **T. S.**, bytom S., proti žalovanému : **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre**, so sídlom Piesková 32, Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p. KRP-8/DI-SK-2009 zo dňa 19. februára 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/43/2009-30 zo dňa 21. júla 2009, takto

#### r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 11S/43/2009-30 zo dňa 21. júla 2009, **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

#### O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č.p.: KRP-8/DI-SK-2009 zo dňa 19. februára 2009, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu – Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu v Komárne č.p.: ORP-2106/DI-SK-I-07 zo dňa 17. decembra 2008 tak, že z výrokovej časti

a z odôvodnenia tohto rozhodnutia vypustil znenie „porušil ust. § 21 ods. 2 zákona NR SR č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov“ a nahradil ho znením „porušil ust. § 21 ods. 1, 2 zákona NR SR č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov“ s tým, že v ostatných častiach zostáva toto rozhodnutie nezmenené. Uvedeným rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zo dňa 17. decembra 2008 bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 371/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorý spáchal tak, že dňa 10. novembra 2007 v čase o 5,30 hod. na ceste I/64 v úseku Š. – K. na 46.00 km začal žalobca úkon otáčania sa bez náležitého presvedčenia sa o tom, či tak môže bezpečne urobiť a vošiel do jazdnej dráhy osobného motorového vozidla, ktoré viedol vodič J. V., následkom čoho došlo medzi nimi k zrážke. Týmto konaním žalobca porušil povinnosť ustanovenú v § 21 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 315/1996 Z.z.“), v dôsledku čoho bol uznaný vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1, písm. l/ zákona o priestupkoch, za čo mu bola podľa § 22 ods. 2 citovaného zákona uložená pokuta vo výške 3500 Sk (116,18 €) a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 2 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ako i povinnosť uhradiť trovy konania.

V dôvodoch rozsudku krajský súd konštatoval, že žalovaný sa v odôvodnení svojho rozhodnutia logicky a vecne správne vysporiadal s jednotlivými námietkami žalobcu v podanom odvolaní. Podľa názoru krajského súdu správne orgány dostatočným spôsobom zistili skutkový stav a vyvodili z neho správny skutkový záver, pričom ich rozhodnutia sú vecne správne a zákonu zodpovedajúce. V konaní správnych orgánov súd nezistil také pochybenia, a to ani procesné, z ktorých by bolo možné vyvodiť porušenie práv žalobcu ako účastníka priestupkového konania.

Doplnil, že prvostupňový správny orgán postupoval správne, keď do konania pribral i znalcov z odboru cestnej dopravy za účelom riešenia odborných technických otázok príčin vzniku dopravnej nehody. Uviedol, že žalobca sám v konaní predložil znalecký posudok (vypracovaný I.. G. B.), podľa ktorého dopravnú nehodu zaviniť vodič V. a ktorý bolo možné použiť len ako podporný (nepriamy) listinný dôkaz, ak by ho akceptoval správny orgán a ďalší účastníci, čo sa nestalo. S poukazom na túto situáciu bol do konania pribratý znalec I.. L. Š., ktorého znalecký posudok bol spochybnený, z čoho vyplynula potreba

vypracovania ďalšieho znaleckého posudku. Znalec I. F. D. sa i podľa názoru súdu v znaleckom posudku logicky a vecne správne vysporiadal so zadanými otázkami a jeho závery nespochybnil ani žalobca.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Vyčítal krajskému súdu, že sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s právnym základom žaloby, pričom za jej základ, rovnako ako aj za základ odvolania považoval tvrdenie, že žalobca neporušil žiadny predpis, najmä nie predpis, ktorého porušenie je v príčinnej súvislosti s kolíziou s druhým vozidlom. Uviedol, že medzi porušením bezpečnostného predpisu a následkom musí byť vzťah medzi účelom predpisu a následkom vyplývajúcim z toho, že zmyslom bezpečnostného predpisu je zabrániť práve následkom toho druhu, aký v konkrétnom prípade nastal. Ku kolízii v riešenom prípade podľa názoru žalobcu došlo porušením bezpečnostného predpisu vodičom J. V. (§ 15 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z.). Zdôraznil, že vodič J. V. jazdil na svojom vozidle spôsobom, akým by mohol jazdiť iba za situácie, že by sa žalobca na ceste neotáčal a nestálo by tam žiadne vozidlo a práve spôsob jeho jazdy zavinil kolíziu.

Ďalej namietal, že správny orgán i súd neriešili vôbec právnu stránku problému, s obhajobou sa nevysporiadali, ale precenili technický pohľad len jedného zo znalcov na vec. Zároveň vyčítal súdu záver, že žalobca v žalobe nenamietal, že svojím spôsobom jazdy porušil dopravné predpisy, ale len, že ich porušil aj druhý vodič J. V., keď podľa názoru žalobcu je z obsahu žaloby zrejmé, že žalobca porušenie dopravných predpisov popiera a v žalobe len uviedol modelovú situáciu, že ak by aj pravidlá cestnej premávky porušil, nezodpovedal by za následok z dôvodov v žalobe uvedených.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu opätovne vyjadril stanovisko, že konanie a rozhodovanie v predmetnej veci je vecne správne, zákonné a navrhol, aby odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie o odvolaní č.p.: KRP-8/DI-SK-2009 zo dňa 19. februára 2009 je vydané v súlade so zákonom. K námietke žalobcu, že základom podanej žaloby i odvolania je tvrdenie, že žalobca žiaden predpis neporušil uviedol, že dôkazná situácia, ktorá sa nachádza v spisovom materiály (znalecké posudky, protokol o nehode v cestnej premávke, fotodokumentácia, záznamy o podaní vysvetlenia účastníkov dopravnej nehody a pod.) a dokazovanie, ktoré bolo pri objasňovaní priestupku a následnom

správnom konaní vykonané, dostatočne preukazuje skutočnosť, že žalobca porušil svojím konaním § 21 ods. 1, 2 zákona č. 315/1996 Z.z., účinného v čase spáchania priestupku, čím sa dopustil priestupku podľa ust. § 22 ods. 1 písm. l/ zákona o priestupkoch účinného do 31. januára 2009.

Zdôraznil, že ak žalobca nebol schopný dostatočne sa presvedčiť o možnosti vykonania resp. dokončenia úkonu otáčania a cúvania z dôvodu, že nemal dostatočný rozhľad napriek tomu, že bol tento úsek rovný, z ust. § 21 ods. 3 zákona č. 315/1996 Z.z. žalobcovi vyplýva povinnosť zaistiť bezpečné otáčanie alebo cúvanie, ak si to vyžadujú okolnosti pomocou spôsobilej a náležite poučenej osoby.

Ohľadom námietky žalobcu, že ku kolízii v riešenom prípade došlo porušením bezpečnostného predpisu vodičom J. V., poukázal na skutočnosti uvedené už vo vyjadrení k žalobe, že všetkými znaleckými posudkami v spisovom materiály je jednoznačne potvrdené, že vzhľadom k povolenej rýchlosti 90km/h v danom úseku, vodič vozidla Š. F. C. J. V. neprekročil ustanovenú najvyššiu povolenú rýchlosť jazdy v danom úseku. Znalecký posudok znalca I. Š. potvrdzuje, že sa v danom úseku pred zrážkou pohyboval rýchlosťou v rozmedzí 73 až 81 km/h, podľa znaleckého posudku znalca D. išiel 79 km/h +/- 3% a podľa znaleckého posudku znalca I. B. bola rýchlosť vodiča V. 79,2 +/- 2,0 km/h. Dodal, že ak žalobca tvrdí, že vodič V. ho videl alebo mal vidieť a napriek tomu rýchlosť so svojím vozidlom neznížil, tak musel vodiča V. taktiež vidieť aj sám žalobca. Súčasne uviedol, že žalobca sa mal presvedčiť v každom štádiu otáčania, či po hlavnej ceste, ktorá je zároveň aj cestou prvej triedy, jazdí už iný účastník cestnej premávky. Doplnil, že žalobca si počínal v rozpore s ust. § 21 ods. 2 zákona č. 315/1996 Z.z., keď si nesplnil povinnosť, že vodič nesmie pri cúvaní ohroziť ostatných účastníkov cestnej premávky, keďže jeho konaním nebezpečenstvo druhému účastníkovi dopravnej nehody vodičovi V. vzniklo.

K záveru odvolania, v ktorom žalobca žiadal napadnutý rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie uviedol, že základné pravidlá konania sú obsiahnuté v § 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) a medzi tieto patrí aj zákonnosť, na ktoré nadväzuje voľné hodnotenie dôkazov a použitie najvhodnejších prostriedkov. Ďalej uviedol, že v právomoci správneho orgánu je posúdenie vierohodnosti jednotlivých dôkazných prostriedkov a rozhodnutie o ich osvedčení ako dôkazov. Podľa jeho názoru sa

žalovaný pri rozhodovaní v predmetnej veci riadil týmito procesnými zásadami a pre vydanie svojho rozhodnutia si zadovážil podklady zákonným spôsobom, podľa svojich možností a podstatu uviedol v odôvodnení predmetného rozhodnutia o odvolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.supcourt.gov.sk](http://www.supcourt.gov.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. apríla 2010 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že predmetom odvolacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu – Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu v Komárne č.p.: ORP-2106/DI-SK-I-07 zo dňa 17. decembra 2008 tak, že z výrokovej časti a z odôvodnenia tohto rozhodnutia vypustil znenie „porušil ust. § 21 ods. 2 zákona NR SR č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov“ a nahradil ho znením „porušil ust. § 21 ods. 1, 2 zákona NS SR č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov“, s tým že v ostatných častiach zostáva toto rozhodnutie nezmenené. Uvedeným rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zo dňa 17. decembra 2008 bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona o priestupkoch v platnom znení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu, ktorý správne poukázal na to, že v priestupkovom konaní bolo spáchanie priestupku žalobcovi preukázané tak, ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že prvostupňový správny orgán vykonal vo veci náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi ako sú záznamy o podaní vysvetlenia účastníkmi dopravnej nehody a I. T. S. (N.), zápis o dychových skúškach, lekárske správy, protokol o nehode v cestnej premávke, fotodokumentácia, zápisnice z ústneho pojednávania o priestupku, znalecké posudky znalcov z odboru cestnej dopravy a zápisnice o podaní

oznámenia znalcom. Je teda zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov vychádzali správne orgány pri svojom rozhodovaní, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že obidva správne orgány pri vyhodnotení dôkazov postupovali v súlade s ustanovením § 34 ods. 5 Správneho poriadku, teda že dôkazy hodnotili podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a vykonaným dokazovaním bol skutkový stav riadne zistený.

Podľa odvolacieho súdu krajský súd dôvodne konštatoval, že žalovaný správny orgán pri svojom rozhodovaní správne vychádzal zo záverov znaleckého posudku I. F. D., ktorý vyhodnotil techniku jazdy žalobcu ako nesprávnu, nakoľko sa nedostatočne venoval vedeniu vozidla a svojím spôsobom jazdy vyvolal kolíziu situáciu, v dôsledku čoho došlo k dopravnej nehode medzi ním a vodičom V.. Ďalej uviedol, že žalobca jazdiaci v pravom jazdnom pruhu mohol vykonať úkon otáčania sa do proti smeru pôvodnej jazdy len vtedy, ak by tým neohrozil vodiča jazdiaceho za ním v pravom jazdnom pruhu, keď v dôsledku toho, že žalobca si takto nepočínal, porušil ust. § 21 ods. 1, 2 zákona č. 315/1996 Z. z. a došlo k dopravnej nehode, čomu zodpovedá i vyhotovená fotodokumentácia. Doplnil, že vodič V. neprekročil povolenú rýchlosť jazdy v danom úseku cesty a podľa znaleckého posudku by dopravnej nehode mohol zabrániť skoršou reakciou brzdením s plným spomalením v prípade, ak by jazdil rýchlosťou do 70 km/h. avšak ani uvedené zistenie znalca nezbavuje žalobcu zodpovednosti za nedodržanie konkrétneho ustanovenia právneho predpisu (§ 21 ods. 1,2 zákona č. 315/1996 Z.z.), v dôsledku čoho došlo k dopravnej nehode. Zdôraznil, že skutočnosť, keď iná osoba porušila všeobecné povinnosti vodiča opravené v uvedenom právnom predpise, nezbavuje žalobcu ako vodiča zodpovednosti za porušenie konkrétneho ustanovenia tohto právneho predpisu.

Námietku žalobcu týkajúcu sa tvrdenia, že žiadny predpis neporušil, považuje odvolací súd za neodôvodnenú, nakoľko nielen zo znaleckých posudkov, ale aj z ostatných dôkazov nachádzajúcich sa v spisovom materiáli (zápisnice z ústneho pojednávania, záznamy o podaní vysvetlenia účastníkmi dopravnej nehody, záznam dopravnej nehody s fotodokumentáciou a plánikom) je dostatočne preukázané, že priestupok žalobca spáchal tak, ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. Zároveň odvolací súd uvádza, že všetky dôkazy boli vyhodnotené nielen jednotlivo, ale aj vo vzájomných súvislostiach. Správne orgány dostatočným spôsobom zistili skutkový stav

a vyvodili z neho správny skutkový záver, pričom ich rozhodnutia sú vecne správne a zákonu zodpovedajúce.

K námietke žalobcu, že ku kolízii v riešenom prípade došlo porušením bezpečnostného predpisu vodičom J. V. a práve spôsob jeho jazdy zaviniť kolíziu, znalec I. F. D. uviedol, že žalobca mohol zabrániť vzniku dopravnej nehody, ak by na pohyb vozidla Š. F. C. reagoval a v danom čase a mieste nebol uskutočňoval zacúvanie naspäť do pravého jazdného pruhu k pravému okraju cesty, čím by neobmedzil v jazde vodiča V.. Súčasne odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že závery uvádzaného znalca žalobca nespochybnil, pričom znalec sa v predložennom posudku logicky a vecne správne vysporiadal so zadanými otázkami.

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka (§ 34 ods. 2 citovaného zákona).

Účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe (§ 34 ods. 3 citovaného zákona).

Vykonávanie dôkazov patrí správneho orgánu (§ 34 ods. 4 citovaného zákona).

Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 34 ods. 5 citovaného zákona).

Podľa odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov postupovali v súlade s citovanými ustanoveniami Správneho poriadku a záver, ku ktorému dospeli, je v súlade s obsahom spisov a zásadami logického uvažovania.

Odvolací súd preto v postupe krajského súdu a v jeho rozhodnutí, ktorým žalobu zamietol ako nedôvodnú, nezistil žiadne pochybenie, a preto rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením

a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p., ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal v konaní úspech ich náhradu nepriznal.

**P o u ě n i e :** Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. apríla 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.  
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská